

Heikki Karastin puhe verkkoseuroissa 6.10.2020, www.h-y.fi/verkkoseurat

Kaikessa mediassa välittyy kuva siitä, että kristittyjen pitäisi olla jonkinlainen ihmiskunnan etujoukko ja osa muka on sitä jo nyt. Minä olen vihkinyt samaa sukupuolta olevat ihmiset avioliittoon ja saanut siitä rangaistuksen. Haastatteluissa, joita minusta on näiltä tiimoilta tehty, piirtyy kuva, että olisin tätä ihmiskunnan etujoukkoa.

En ole. Olen huono ihminen. Mutta minusta on paljon mukavampi puhua asiasta, jossa mielestäni olen toiminut oikein. Palvellut syrjimättä seurakuntalaisia. Siitä on ollut kuin helppompaa puhua kuin holtittomuudestani, pahoista teoistani, petoksistani, riippuvuuksistani ja muusta surkeudesta. Vaikka voisi olla, että media innostuisi niistäkin, mutta minä kurja peluri en kerro.

Tästä kaikesta on se kurja seuraus, että mediassa näyttää siltä, että kristinuskon päätehtävä on kertoa: pitää olla hyvä, ja vielä määritellä se mikä on hyvä.

Mutta kaikki ihmiset, uskonnottomat ja muihin uskontoihin kuuluvatkin sen tietävät, että pitää olla hyvä. Ja ne tietävät yhtä hyvin, ja monet paremminkin, mikä on hyvää.

Kun emme ole kertomassa, miten ollaan hyvä, niin mihin sitten kristinuskoa tarvitaan? Tietysti pitää kristittyjen heränneittenkin, niin kuin muidenkin olla opettamassa hyvää ja pyrkimässä hyvään. Se on jokaisen elämän tarkoitus.

Mutta kristinuskoa tarvitaan siihen, että uskaltaisin katsoa totuutta itsestäni, olen huono ihminen, oikealta tieltä pois poikennut piruparka. Enkä kykene minkäänlaiseen parannukseen, en tule koskaan pystymään tämän kummempaan elämään.

Miten sen uskaltaa tehdä. Sen uskaltaa tehdä siksi, että vaikka mitä paha itsestäsi löydät, se ei vie sinulta ihmisarvoasi. Riittää että olet ihminen, Jumalan luoma ja Kristuksen kaltaisesti verellään ostama. Vikoinesi päivinesi olet arvokas, sitä ei kukaan voi sinulta pois viedä.

Ja tämä inventaario jokaisen meistä pitäisi tehdä. Miksi?

On tärkeätä tunnistaa oma pahuus. Vain sen tunnustamisen jälkeen on oikea rakkaus mahdollinen.

Ei niitä miljoonia keskitysleirissä tappaneet huonot ihmiset, vaan hyvät ihmiset, muita paremmat, sinisilmäiset arjalaiset.

Hyvät ihmiset, ihmiskunnan etujoukkoon kuuluvat, ovat saaneet aikaan kaikkein suurimman tuhon ihmiskunnan historiassa. Oikeat kristityt, natsit, kommunistit. Niiden seurauksena on pelkkää kärsimystä.

Niin kauan, kun minä sanon olevani hyvä ihminen, minä nousen toisten ihmisten yläpuolelle. Niin kauan kuin joku ajattelee niin, kouluissa kiusataan ihmisiä, sotia käydään, lapsia raiskataan, kotona piestään nainen mustelmille, kun mies tietää että minä olen parempi ihminen, hyvä ihminen, ja toisille voi tehdä mitä tahansa.

Hyvääkin tehdessään hyvät ihmiset, asettuessaan autettavan yläpuolelle, saavat pahaan aikaan.

Mutta huono ihminen, hän ei ole toisen yläpuolella. Mikä minä olen toista kivellä viskaamaan, kun itsekin olen tieltä pois poikennut piruparka.

Huono ihminen tuntee heikkoutensa, taistelee niitä vastaan, ne pysyvät kurissa. Ei oma huonouttaan sureva ihminen voi tehdä holtittomasti pahaa.

Hyvät ihmiset haluavat myös panna huonot ihmiset vastuuseen. He eivät tajua, että jos heissä on hyvyyttä, eivät he itse sitä ole saaneet aikaan. Geenit tulivat muilta, ympäristö muovaa kohtaloa. Eivät he itse ole itseään tehneet.

Mutta he luulevat: jokainen on oman onnensa seppä. Juuri hyvät ihmiset huutelevat Vapahtajan ristin juuressa: astu alas ristiltä, jos olet Jumalan poika.

Jos joku on ristillä, hän on varmaan itse itsensä siihen naulannut. Asia ei kuulu minulle. Laiskuuttasi olet työtön, raukkamaisuuttasi pakolainen, omien valintojesi tähden alkoholisti.

Mutta kuka itse aiheuttaa kärsimyksensä. Uskon perustotuuksia, perisyynniksi sanottu on se, että jokainen ihminen syntyy kaikkien aikaisempien sukupolvien hedelmänä, kaikkien aikaisempien sukupolvien luomaan ympäristöön. Jos sieltä tulee hyvää, niin monet taakatkin tulevat meille ilman että meiltä kysytään, haluatko ja rupeatko näitä taakkoja kantamaan.

Miten siinä voisi panna ihmisen vastuuseen.

Kukaan ihminen ei voi nähdä sitä synninverkkoa, jossa jokainen ihminen on osallinen. Vain Jumala näkee ja psalmissa hänestä sanotaan: Ei hän tee meille meidän syntiemme mukaan, sillä hän tietää millaista tekoa me olemme. Hän tuntee meidät tomuksi.